

Πού μὲ κοιτᾶνε
Πίσω ἀπ' τοὺς θάμνους.

Δὲν εἶμαι βαλμένος
Στὴν κατάλληλη ἐποχὴ
Ἄλλὰ μ' ἐλπίδα περιμένω
Τὴν ἡμέρα
Ποὺ τὰ ἡλιοτρόπια
Καὶ οἱ μανόλιες
Θ' ἀνθίζουν πιά γιὰ πάντα.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα πρέπει νὰ τιμωρή-
σω
Τὸ φίδι ποὺ χύνει
Τὸ φαρκάκι του μέσα στὴ σάρκα μου.

ΑΡΓΙΑ

Ὁ χάλκινος οὐρανὸς
Ρίχνει ἓνα τρελὸ φεγγάρι
Ἀπέναντι στὸ πρόσωπό μου
Καὶ ἡ Γῆ
Θρηγεῖ τὰ παιδιὰ της
Ποὺ χάθηκαν
Στὰ λαμπρὰ κόκκινα πεδία τῶν μα-
χῶν.

Ἀπόψε σκέφτομαι
Αὐτοὺς ποὺ ταξιδεύουν
Ἀπὸ τὴν Κοργουάλη στὸ Σφαῖξ
Κι ἀπ' τὸ Ἀμβουργο
Στὸ Ἄγνωστο.

ΤΟ ΚΡΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΡΤΙΟ

Στάθηκα στὴν καμπή
Τοῦ μονοπατιοῦ
Κι ἓνα βοσκόπουλο
Μοῦ πρόσφερε γλυκὸ
Μαῦρο φωμὶ, ἄγρια μύδαλα
Καὶ νερό.

Θαμπὰ λιβάδια στὴν αὐγή,
Στὴν ὀμίχλη βουνὰ τῆς Μουργκάνας,
Νεκροὶ τόποι,
Ἔχετε κιόλας κλέψει τὰ νιάτα μου
Καὶ τὸ χαμόγελό μου.

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Τ' ὠχρὸ φεγγάρι
Εἶναι τὸ κεφάλι
Ἐνὸς παθιαρικοῦ παιδιοῦ
Ποὺ ἐρωτεύτηκε
Τὴ δασκάλα του
Καὶ μιὰ Ἀνοιξη πέθανε
Ἀπὸ εὐλογία.

Ἀπόψε ὁ ἄγριος ἄνεμος
Δυνατὰ μοῦ θυμίζει
Νύχτες ἀγάπης
Στὴν ὁδὸ Ἀγίου Ἀνδρέου.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ἐξαιρετικὴ εἶναι ἡ στιγμή
Ποὺ ἀνοίγεις
Τὸ φανταστικό σου κουτί
Κι ἀρώματα βγαίνουν
Μεθυστικά
Νὰ σοῦ φέρουν μνήμες
Τῆς μεγάλης χαμένης βεντάλιας τῆς
Πενθελείας
Ποὺ ἀπροσδόκητα βρέθηκε ἐν' ἀπόγρευ-
μα
Σ' ἓνα κάποιο βελούδινο κῆπο --

Ὅμως σὲ λίγο τὰ μάτια σου ἔχουν ἔ-
ξαντληθεῖ
Γιατὶ εἶναι μόνο ἡ στιγμή,
Κι ἀμέσως
Τὸ κάθε τι χάνεται :
Οἱ κορδέλλες
Τὰ γράμματα
Καὶ τὰ ξερά λουλούδια.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ

Μ' ἀρέσει νὰ 'μαι φίλος
Μὲ τὴν ὀμίχλη,
Μόλο ποὺ νιώθω
Ἕνα ὑγρὸ φορτίο
Ἀηδίας
Στὸ λαιμό μου
Ὅταν τῆς μιλάω.

Κι όμως, όταν αποσύρεται,
Με σιωπηλά, φευγαλέα βήματα,
'Ανάμεσα στὰ έρείπια,
Τότε είναι πού αληθινά
'Υποφέρω
Και την περιμένω ανυπόμονα
Νά 'ρθεί πάλι
Με νέα δράματα
Και νέα μουσική.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΗΜΙΨΗΛΟ

Είμαι πιδ πολύ από βέβαιος
Πώς μιὰ βαριά νύχτα,
'Εγώ θα γυρίζω ολομόναχος
Σ' ένα δρόμο της όμίχλης,
'Ενα χέρι θα βγει
'Απ' τὸ παράθυρο ενός μαύρου ταξι
Και θα με πυροβολήσει
'Από μοιραίο,
'Αναπόφευκτο λάθος.

"Όμως αυτό τὸ είδος λάθος
Θά ήταν τὸ καλύτερο
Στὴ ζωή μου
Και ἡ εὐνοούμενή μου
Και τελευταία
'Εμπειρία.

ΑΔΕΙΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Γκριζο είναι τὸ σούρουπο
Στὴν ἄχαρη 'Οδὸ Αὐτοκτονίας
Κι οἱ ἀνεμοδείχτες
'Όλοι στρέφουν πρὸς τὸν τάφο
Τοῦ ἀηδονιοῦ
Ποῦ δολοφονήθηκε τὴ νύχτα
Και ὑπόφερε ἀπὸ ὕστερία.

Υπάρχει ἓνα γήινο μάτι
Σὲ μιὰ ἀπόμεληχη γωνιά αὐτοῦ
Τοῦ ἔρημου πάρκου ποῦ κατασκοπεύει
Τ' ἀτσάλινα ἀγάλματα
Και τὶς μοναχικὲς σιλουέτες
Ποῦ γυρίζουν χωρὶς σκοπὸ
Στὰ μονοπάτια τῆς όμίχλης
Σφυρίζοντας νεκρικὲς στροφές.

Ὅταν ἀπαλλαγῶ
Ἀπ' αὐτὴ τὴ λευκότητα
Πρέπει ν' ἀγοράσω ἓνα ὅπλο
Γιὰ νὰ σκοτώσω τὸ φάντασμα
Ποῦ κουρνιάζει μὲς στὸ κρανίο μου
Και με κατηγορεῖ ὅταν εἶμαι ἀπὼν.

Τὰ μεσάνυχτα, οἱ φτωχοὶ ποιητές,
Μὲ χειρόγραφα στὶς τσέπες
Τῶν τριμμένων μαύρων κουστουμῶν
τους
Στέκονται σὲ παγωμένη ἀκαμψία
Στὴ μαρμαρίνη ἐπίστρωση
Τοῦ λιμανιοῦ
'Απελπισμένα περιμένοντας τὸν "Αν-
θρωπο
Ποῦ ἔρχεται ἀπὸ πουθενά
Και δὲ θά φτάσει ποτὲ
Γιατὶ δὲν ὑπάρχει.

"Όταν ἤμουν ἀγόρι
Μισοῦσα ἓνα κοκκαλιάρικο κορίτσι
Και τὸ τυραννοῦσα ὅλη τὴν ὥρα
Στὰ σύνορα τοῦ κήπου.

Μετὰ ἀπὸ ἓνα τρομερὸ σεισμό,
Ποῦ τράνταξε τὸ νοσοκομεῖο
Κι δολόκληρη τὴν πόλη,
Τὰ τζάμια
Τοὺς καθρέφτες καὶ τ' ἀνθοδοχεῖα,
'Όλα κοίτονται θρυψαλλιασμένα
Κι ὁ ἄνεμος μεταφέρει
'Ενα σιδερένιο φέρετρο στὸν ὀρίζοντα.

'Απλώνει τὸ ἀσπροκίτρινο χέρι του
Νὰ πάρει τὸ ξεφλουδισμένο πορτοκάλι
ἀπ' τὸ πιάτο --
'Όμως μάταια : δὲ μπορεῖ νὰ τὸ φθά-
σει.

ΤΡΩΤΟ ΣΗΜΕΙΟ

Πέρα ὡς πέρα σ' αὐτὸ τὸ πλατὺ
Διάστημα τοῦ Χρόνου
'Η ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἔχει ἀρχίσει
Νὰ λιγοστεύει ἀπ' τὴ διάβρωση
'Εγὼ ἡ περιφορά τῆς συνεχίζει ἀκόμη
Τὸ μαγιασμένο σφύριγμα
Μέσα στὸ Χάος.